

Τίς γάζες ἀπὸ σκοτάδι

Ἀνοίγω τὰ μάτια

Ἀκόμα

Ζ ὦ

στὸ κέντρο

μιᾶς πληγῆς ἀκόμα φρέσκιας.

ΠΕΡΑΣΜΑ

Πιότερο ἀπ' ἀέρα

ἀπὸ νερὸ

ἀπὸ χεῖλη

Ἀλαφρυὸ ἀλαφρυὸ

Τὸ κορμί σου εἶναι ἀχνάρι τοῦ κορμιοῦ σου

ΧΩΡΙΟ

Οἱ πέτρες εἶναι χρόνος

Ὁ ἄνεμος

Αἰῶνες ἀνέμου

Τὰ δέντρα εἶναι χρόνος

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι πέτρα

Ὁ ἄνεμος

Περιδινίζεται καὶ βουλιάζει

Στὴν πέτρινη ἡμέρα

Δὲν ὑπάρχει νερό, μ' ὅλη τὴ λάμψη τῶν ματιῶν

ΦΙΛΙΑ

Εἶναι ἡ προσδοκούμενη ὥρα

στὸ τραπέζι πέφτει

Ἀτέλειωτα

Ἡ κόμη τῆς λάμπας

Ἡ νύχτα κάνει τὸ παράθυρο ἀχανές

Δὲν ὑπάρχει ψυχὴ

Παρουσία ἀνώνυμη μὲ τριγυρίζει

ΕΠΑΦΗ

Τὰ χέρια μου

Ἀνοίγουν τίς κουρτίνες τοῦ εἶναι σου

Σὲ ντύνουνε μίαν ἄλλη γύμνια
Ξεσκεπάζουν τοῦ σώματός σου τὰ σώματα
Τὰ χέρια μου
Ἐφευρίσκουν ἐν' ἄλλο σῶμα γιὰ σῶμα σου

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Βροντὴ διασχίζει τὸ πεδίο
Ὁ οὐρανὸς κρύβει ὅλα του τὰ πετεινὰ
Ἡλίου γδαρμένος
Κάτω ἀπ' τὸ ὕστερό του φῶς
Οἱ πέτρες γίνονται πέτρινες πιότερο
Ψιθυροὺς ἀπὸ ἀδέσβαιες φυλλωσιές
Ὡσάν τυφλοὺς ποὺ φάχνουν τὸν δρόμο τους
Σὲ λίγες στιγμές
Νύχτα καὶ νερὸ θὰ γίνουν ἓνα σῶμα

ΔΙΑΡΚΕΙΑ

I

Οὐρανὸς μαῦρος
Κίτρινη γῆ
Ὁ πετεινὸς ξεσκίζει τῇ νύχτᾳ
Εὐπνᾷ ὁ ἄνεμος καὶ ρωτᾷ τὴν ὥρα
Εὐπνᾷ ὁ ἄνεμος καὶ σὲ ζητᾷ
Ἐν' ἄσπρο ἄλογο διαβαίνει

II

Καθὲς τὸ δάσος σὲ κρεβδάτι φύλλων
Κοιμᾶσαι σὲ κρεβδάτι βροχῆς
Τραγουδᾷς σὲ κρεβδάτι ἀνέμου
Φιλᾷς σὲ κρεβδάτι σπινθήρων

ΚΟΙΤΗ

Ἀκουσε τὸν χτύπο τοῦ χώρου
Ἦχοῦν τύμπανα τοῦ καλοκαιριοῦ
Τὰ δῆματα τῆς ἀναμμένης ἐποχῆς
Πάνω στὶς στάχτες τοῦ χρόνου
Εἶναι ὁ θόρυβος ἀπὸ πτερὰ καὶ κρόταλα
Τὸ τρίξιμο τῆς γῆς
Κάτω ἀπ' τὸ φόρεμά της ἀπὸ ἔντομα καὶ ρίζες
Εὐπνᾷ ἢ δίψα καὶ φτιάγει
τὰ πελώρια γυάλινα κλουδιά της